

145

Διαθήκη

φ. 85v, 86r

/ Φ 86— έβγαλμένη από τον υιόν της τὸ γερομόναχο.

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1681/ ἐν μηνὶ Μαΐου 15/ εἰς τὸ σπίτιν [τῆς κερά] / Μαρούλας χήρας γυνῆς τοῦ ποτὲ μακαρίτην κύρ Γιαννούλην Μαρῆ ἐπειδὴ καὶ οὐδεὶς τῶν ἀν[θρώ] / πων οἶδεν τὴν τελείωσιν αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν κατὰ τοῦ Κυρίου τὸν λόγον [δι] / ἃ τοῦτον καὶ ἡ ἄνων εἰρημένην κυρά Μαρούλα φοβιζαμένην τὴν ἀωρία τιῦ πικρο[τά] / του θανάτου μὴν τὴν καταλάβην αἰφνίδια καὶ μείνει ἀδιόρθωτην ἐπροσκάλεσ[εν] / ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριον ἵνα διὰ τῆς τοιούτης διαθήκης διορθωθ[ή] / σεται καὶ μείνου τὰ τίποτές της διορθωμένα καὶ τὰ παιδίαν της εἰρηνικά καὶ ἀσκανδάλιστ[α] / ἡ ὁποία ἐστὶν ὅλη ὑγιῆς μήτε μὲν εἰς κλίνην κατὰκοιτην μήτε νόσον περιβα / λλομένην ἀλλὰ περιπατωμένην ἔνθεν κακεῖθεν σῶνον γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκεραία τὴν / γλῶττα, καθαρά τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς ἐτέρας τ[[ου]]ης αἰσθήσεις χάριτιν Χριστοῦ καὶ ἐν μπρώτοις / ἀφήνειν πᾶσιν τοῖς ἐν χριστιανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπη καὶ τετελειωμένην συνχώρεσιν / της εἰπὼν τιν κατ' αὐτοῖς τί ἀγαθὸν ἢ πονηρὸν ἔπειτα ζητεῖν καὶ αὐτὴν τὰ ὅμοια / παρ' αὐτῶν, ἀφήνειν δὲ ὅλονῶν της τῶν παιδίων τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντην τοῦ Χριστοῦ καὶ / τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν της ἥτοι λέγειν πῶς ὄντας τὴν ἐπάντρεψεν / τῇ θυγατέραν / της τὴν κερά / παπαδιά / μὲ τὸν παπὰ / κύρ Πέτρον Κυνηγὸν σὲ ὅσαν τῆς ἐπουρκόταξεν τόσον στάμπιλε ὅσαν μόμπιλε ὃ / λα τῆς τᾶχειν δοσμένα καὶ δὲν τῆς χρεωστεῖν πλέα τίποτις ξεχὸς τὸ σπίτιν τὸ κα / τῶγιν ὅπου κάθεται τὴν σήμερον ἀποθανώντας της τῆς τᾶχειν ταμένον καὶ μετὰ τὴν ἀποβί / ωσὶν της νὰ τὸ παίρνην ἡ κερά παπαδιά εὐκαιρον διότις ὃ,τιν μασαρία τῆς εἶχεν τα / μένη ὅλη της τὴν ἔδωσεν ἔτζι λέγειν ἀπάνων εἰς τὴν ψυχὴν της καὶ εἰς φόβον Θεοῦ εἰ δὲ σὲ ὃ,τιν / ἐθέλασιν βρεθεῖν μέσαν εἰς τὸ αὐτὸν σπίτιν νὰ εἶναι τῆς θυγατέρας της τῆς κερά Παρα / σκευῆς. Ἀκόμη ἀφήνειν τῆς αὐτῆς κερά Παρασκευῆς τῆς θυγατέρας της τὸ χωράφιν ὅπου / ἔχειν εἰς τὸν κύρη Ἀσώματον ἀποπανωθιὸ ἀπὸ τὸ χωράφιν τῆς ἀδελφῆς της τῆς κερά / Λιανῆς. Ἀκόμη ἀφήνει της καὶ τὸ χωράφιν ὅπου ἔχειν εἰς τὲς Ἐγκαρὲς εἰς τὸ μέρος τῆς Χο / χλακούρας μὲ τὸ σπίτιν καὶ μὲ τὴν ληνὸν ὅπου ἔχειν μέσαν διατὶν ἦτον ἀμπέλιν / καὶ ἐξαμπελίστην καὶ αὐτὸν ἐδικόν της, ἀκόμην ἀφήνειν της καὶ τὰ σπίτια ὅπου ἔχειν / ὅζων τῆς Πόρτας τῆς Ἐβριακῆς ἀνώγιν κατώγιν, ἀκόμη ἀφήνει της καὶ τὴν κατοικία / ὅπου ἔχειν εἰς τὴν Μποταμιὰ μὲ τὸ περιγάρδιν ὅπου εἶναι κοντά τος καὶ ἔχειν μέσαν / τὸ περδιγάρδιν μία ἐλιά.

καὶ συκιᾶς καὶ ἀδρομηλιᾶς καθὼς εὐρίσκεται τὰ ὅποια εἶ / ναι σύνμπλια τοῦ Σταμάτην Πονηροῦ καὶ τοῦ Μπαρμπαράκη. "Οθεν λέγειν ἡ ἄνω εἶρη / μένην κερά Μαρούλα πὼς τὰ αὐτὰ ὅλα ἄνωθεν ὅπου γράφειν καὶ ἀφήνειν τῆς θυ / γατέρας της τῆς κερά Παρασκευῆς τῆς τὰ ἀφήνει ἀπὸ τὴν σήμερον εἰς τὰ χέρια της / νὰ τὰ ἔχην καὶ νὰ τὰ ἐξουσιάζην καὶ νὰ τὰ κυριεύην καὶ νὰ τὰ κάνην ὡς θέλει καὶ βούλεται / ὡς πράματα ἐδικὰ της καὶ πουρκίν της καὶ ἀπὸ κανεῖν νὰ μὴν ἔχην κανέναν ἐμπόδιο / μὲ τὴν κοντετζιὸν ἐτούτην νὰ ἔχην τὴν μητέραν της μαζὶν της ἡγου τὴν κερά Μαρού / λα νὰ κάθουται μαζὶν καὶ νὰ τὴν ἐπορεύην ἕως φόρου ζωῆς της πολλὰ τὰ χρειαζόμε / νὰ της εἰς δὲ εἰς ἀλλέως καὶ ἡ αὐτὴν κερά Παρασκευὴν δὲν ἤθελε ἔχει τὴν ἔννοια τῆς / [μητ]έρας της νὰ τὴν μπορεύην σὲ ὅλα τὰ χρειαζόμενάν της νὰ ἔχην ἐξουσία πάλι νὰ πῇ / [...]πο τὰ ἴδια πράματα νὰ πορῇν νὰ πορεύεται. Ἀκόμα λέγειν πὼς τὸ χωράφι ὅπου / [ἔχει]ν εἰς τὸν Γύριν τὸ ἀφήνειν ἀπὸ τὴν σήμερον εἰς τὸ Μέγα Θεολόγον εἰς τὴν νένορίαν της εἰς τὸ / μοναστήριν τοῦ γαμπροῦν της τοῦ παπᾶ κυρ Πέτρου Κυνηγοῦ μὲ τὴν κοντετζιὸν ἐτούτην νὰ τὴν / ἐγράψην εἰς τὴν Ἀγία Πρόθεσιν καὶ νὰ τῆς κάμην καὶ ἓνα σαρανταλείτουργον καὶ νὰ μπα / τάρην καὶ τὰ δύο ἡμισυν ρεάλια διὰ τὸν μποῦστον ὅπου τῆς ἡδωσεν ἡ θυγατέραν της ἡ κε / ρὰ παπαδιὰ καὶ τοῦ ρεαλίου τὸ σιτάρι ποὺ τῆς ἐδώκασιν καὶ ἤκαμε τὰ μνημό- συνα τοῦ ἀντρός της /. Ἀκόμα λέγει ἡ θυγατέραν της ἡ κερά παπαδιὰ πὼς τῆς χρωστεῖν καὶ ἄλλα ἄσπρα μὰ αὐτὴν λέγειν / πὼς δὲ θυμᾶται εἰς τὴν ψυχὴν της νὰ τῆς χρεωστῇν ἄλλα, μὰ ἂν εἶναι καὶ ἄλλα ἅς μπαταρι / στοῦσιν καὶ ἐκεῖνα ἀπάνων στὸ αὐτὸν πρᾶμα. Ἀκόμα λέγειν καὶ τοῦτον ὅτιν τὸ ἑμισὸν τρι / ὀ καὶ ποὺ ἔχουσιν μὲ τὸν Σταμάτην τὸν Μπονηρόν ὅπου ἔχειν καὶ αὐτὸς ὁ Πονηρὸς τὸ ἄλλο ἑμι / σὸν καὶ ἔχουτο ὅλο μαζὶν καὶ τὸ σπίτιν τὸ κατώγιν ποὺ ἔχειν ὄζων τῆς Πόρτας τῆς Ἐβρι / ακῆς τὰ ἔχουν τοῦ υἱοῦν της τοῦ γερομονάχου ποὺ λείπει ταμένα καὶ λέγειν ἔτζιν ὅτιν / εἰ μὲν καὶ ἔλθην νὰ εἶναι ἐδικὰ του εἰ δὲ καὶ τύχη τοῦ θάνατος νὰ εἶναι καὶ τὸ αὐτὸν ἑμισὸν / τριὸν καὶ τὸ σπίτιν τῆς ἄνωθεν θυγατέρας της τῆς κερά Παρασκευῆς νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ τῆς / ἐξουσίας της νὰ τὰ κάνην ὡς θέλει καὶ βούλεται καὶ νὰ ἔχην ἐξουσία νὰ τὰ δώνην ὅ,τινος θέ / λειν καὶ ὅ,τινος τῆς φανεῖν καὶ ἀπὸ κανένα νὰ μὴν ἔχην κανέναν ἐνάντιο. Λοιπὸν ἐρωτήθην / παρ' ἐμοῦ τοῦ νοτάρου εἰ ἔχην παραγγεῖλει τί ἕτερον καὶ εἶπέ μου οὐχὶν εἰ μὴ ἡ παρὼν / της διαθήκην θέλει εἶσται ἰσχυρὰ βεβαία καὶ ἀνέκοπτην καὶ νὰ ἔχην πάντα τὸ κῦρος καὶ τὴν / δύναμην εἰς τὰ πάντα καὶ ὅποιο παιδί της λέγειν ἤθελε εὐρεθεῖν ἐνάντιον νὰ σκα / ταλίσην καὶ νὰ συνχύσῃν τὴν μπαροῦσαν της διαθήκην νὰ ἔχην τὴν κατάρρα τοῦ ἀφέντην / τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν της καὶ τῶν γονέων της. "Οθεν παρακαλεῖ καὶ ἄξι / στίστους μάρτυρες οἱ ὅποιοι γράφου ὑπὸ χειρὸς τος. —

/ —Δημήτριος Κόκκος μαρτυρῶ ὡς ἄνωθε: —

/ —Φιλιππῆς Κωστατῇ Μάρος μάρτυρας τὰ ἄνωθε —
/ —Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

146

Προσήλωση ὑπὸ ὄρον

φ. 86v

/ Φ 87 ἐβγαλμένον

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1681/ ἐν μηνὶ Μαΐου 17/ εἰς τὸ ναὸν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρ[τυρος]/ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ εὐλαβε-
στάτου παπᾶ κὺρ Γεωργίου Ἀμάη σακελλάριου Ναξίας ἐδῶ παρὼν ἐδῶ παρὼν ἡ
κερὰ [Ζαμπέτα]/ χήρα γυνὴ τοῦ ποτὲ μισέρ Θεοδωρῇ Μπαδιάτην ἡ ὁποία εὐρί-
σκεται ἐδῶ εἰς τὸ παρὸν μοναστή[ριον ..]/ καὶ μένειν σήμερον δέκα χρόνους ὁμά-
διν καὶ μὲ τὸν υἱὸν τῆς τὸν ποτὲ Ἀρσένιον τὸν μοναχὸν [...]/ ἐτελεύτησεν ἐδῶ εἰς
τὸν εἰρημένον μοναστήριον λοιπὸν ἡ ἄνω εἰρημένην κερὰ Ζαμπέτα λέ[γει ...]/ ἔχειν
ἓνα κομμάτιν χωράφιν ἀπὸ γονικὸν τῆς εἰς τὸ μέρος τῆς Πλάκας σύνμπλιο καὶ ἓνα
μὲ τὸ ἄλλο ἐ[μισὸν]/ τοῦ αὐτοῦ χωραφιοῦ ὅπου ἐπῆρε ὁ Ἰωάννης Διασορηνός καὶ
σύνμπλιο τοῦ μισέρ Ἀντώνην Ἀναπλιώτην τὸ ὁποῖο / [[τ]] πρᾶμα τὸ ἔταξεν πουρ-
κὶν τοῦ υἱοῦ τῆς τοῦ ποτὲ Παλατιανοῦ ὄντας τὸν ἐπάντρεψε πλὴ τοῦ εἶχε κο / τε-
τζίον ὅτιν ἀποθανόντας τῆς νὰ εἶναι ἐδικὸν του. Ὅθεν ὁ προλεγόμενος Παλατιανὸς
καὶ αὐτ[ὸς]/ τὸ κοινὸν χρέος τοῦ θανάτου καὶ ἔτzin μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του ἐση-
κώθη ὁ ἄνωθεν Διασορηνός καὶ ἔδειξεν / πὼς τοῦ ἐχρεώσται ὁ ἄνωθεν ποτὲ Παλα-
τιανὸς καὶ ἔτzin ἔπγασεν καὶ ἐπῆρε τὸ ἄνωθεν ἐμισὸν / χωράφιν διὰ τὸ χρέος τοῦ
Παλατιανοῦ καθὼς φαίνεται σημαδεμένον. Λοιπὸν ἐπόμεινε καὶ τῆς αὐτῆς / κερὰ
Ζαμπέτας τὸ ἄλλο ἐμισὸν καθὼς ἐστίν. Τώριν λέγειν καὶ ὁμολογᾷ ἡ αὐτὴν εἰρημένην
κερὰ Ζανμπέ / τα πὼς ἀπόστας ἦρθεν καὶ ἐκατοίκησεν ἐδῶ εἰς τὸ κελὶ τοῦ ἁγίου
Γεωργίου ὡς εἶπαμε σήμεριν δέκα / χρόνοι τὴν ἐπόρευεν ἀπὸ ὅλα ὁ ἄνων εἰρημένος
παπὰς καὶ πάλι ὑπόσχεται νὰ τὴν ξαναπορεύη καὶ νὰ / τὴν ἐκοιτάζην εἰς ὅταν τῆς
τὰ χρειαζόμενα ἕως φόρου ζωῆς τῆς καὶ νᾶναι κρατημένος ὁ αὐτὸς ἀφέντης παπὰς /
μετὰ τὴν ἀποβίωσίν τῆς νὰ κάνην καὶ τὴν ὁξοδὸν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς καὶ νὰ κάμην
καὶ τὰ μνημόσυνάν τῆς κα / τὰ τὴν τάξιν καὶ νὰ τὴν ἐγράψην καὶ εἰς τὴν Ἀγία
Πρόθεσιν αὐτὴν καὶ τὰ δύο τῆς ἄνωθεν παιδία τὸν Μπαλα / τιανὸν καὶ τὸν Ἀρσέ-
νιον καὶ τὸν κύρην τῆς καὶ τὴ μητέρα τῆς τὸ ὀνομάν τος Παλατιανὸν καὶ Βεντούρα /.
Ὅθεν διὰ τὴν αὐτὴν ὁξοδὸν ὅπου ἔδραμεν ἕως τὴν σήμερον καὶ διὰ ἐκείνην ποὺ θέλει
τρέξειν καὶ διὰ / τίς ἄνωθεν πέντε πρόθεσες ὅπου θέλει ἄγραπτον νὰ μνημονεύονται